

Debbie Macomber
TIZENKÉT NAP
KARÁCSONYIG

Debbie Macomber

TIZENKÉT NAP
KARÁCSONYIG

Karácsonyi történet

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Twelve Days of Christmas

Copyright © 2016 by Debbie Macomber
This translation is published by arrangement with
Ballantine Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.

Hungarian translation © Seregi Márton

© General Press Könyvkiadó, 2017

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SEREGI MÁRTON

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 061 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299-1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA
Készült 14,75 nyomdai ív terjedelemben

ELSŐ FEJEZET

Cain Maddox belépett a liftbe, és amikor az ajtók már kis híján bezárultak, egy nő kiáltását hallotta.

– Tartsd!

Cain kinyújtotta a karját, hogy megakadályozza az ajtót a bezáródásban. Magában felsóhajtott, amikor észrevette, hogy éppen a szemközti folyosósomszédja rohan felé. A férfi egyenesen maga elé bámult, így próbálva elkerülni a beszélgetést. Párszor már belefutott ebbe a lányba, amióta ideköltözött. Megállt néhányszor megsimogatni Schroedert, az ír szetterét. Cain a nagypjától örökölte a kutyát, amikor Bernie egy otthonba költözött. A nő folyton csivített és elárasztotta a kutyát a szeretetével. A férfi, tekintve, hogy nem volt beszédes típus, a lehető legtömöbben válaszolt a kérdéseire. Alapvetően kedvelte a lányt, bár egy kicsit túl sok volt, azzal az édi-bédi mosollyal az arcán. Rendben, be kellett ismernie. Vonzónak találta. Nem tudta, pontosan miért, hiszen nem kedvelte a csacsogó, vidám típust. De mindegy is volt, mert úgysem lesz belőle semmi, és ez így is volt rendjén. Okosabb ő ennél. Mégis, amikor meglátta a

lányt, kigyulladt a sárga jelzőfény a fejében. *Vigyázat, vigyázat! Veszély!* Cain érezte, hogy ez a nő csak bajt jelent, már abban a pillanatban, amikor először meglátta, és megkapta tőle azt a túlradóan vidám „Jó reggelt!”-et. Még a neve is vidám volt: Julia. Amikor ránézett, mindig *A muzsika hangja* kezdőjelenete ugrott be neki: az, ahogy Julie Andrews pörög-forong, kitárt karral, énekelve, vidáman, izgatottan. Már a gondolattól is összerezzent. Tudott ő vidám lenni, csak nem korán reggel.

Egyszerűen fogalmazva, nem sok örömét lelte a reggelekben, és azt is megtanulta már jó ideje, hogy ne bízson a nőkben, főleg azokban ne, akik lelkesek és túl barátságosak. Elég tapasztalt volt már ehhez, ráadásul egyszer már megégette magát, és még egyszer nem állt szándékában.

– Köszönöm – mondta a lány enyhén kifulladásra, ahogy belibbent a liftbe. Igen, libbent. A kabátja örvénylett körülötte, ahogy odaállt mellé. A hajtókáján egy helyes kis strasszos, karácsonyfás kitűzőt viselt.
– Késésben vagyok ma reggel.

Cain megnyomta az ajtózáró gombot, és megpróbált tudomást sem venni a szomszédjáról. Nem akart undok lenni, de beszélgetni sem szeretett volna.

– Nem láttalak valamelyik nap Schroederrel a kutyafuttatónál? – kérdezte a lány.

– Nem. – Cain nem vette észre Juliát a kutyafuttatónál. Vagyis lehet, hogy mégis, de ezt nem fogja beismerni.

– Tényleg? Szerintem te voltál az.

A férfi hagyta, hogy a mondatot elnyelje az üresség. Vajon tud ez a lift lassabban is menni? Szerencsére megérkeztek a földszintre, mielőtt a lány folytatni tudta volna a társalgást.

– Te aztán tényleg utálod a reggeleket, nem igaz? – kérdezte Julia, miközben Cain felvette és a hóna alá csapta az újságját, majd elindult az ajtó felé.

Julia ugyancsak magához vette a sajátját, és követte őt. Vajon le lehet rázni ezt a nőt valaha? Odakint a Csendes-óceán északi partjára jellemző téli időjárást tökéletesen bemutató seattle-i szitálás fogadta őket. Cain irodája a biztosítótársaságnál, ahol aktuáriusként, azaz kockázatelemzőként dolgozott, pár percnyi sétára volt csak a háztól. Julia felzárkózott mellé, és egészen a Starbucks melletti buszmegállóig követte, ahol hála az égnek végre megállt.

– Szép napot! – kiáltott utána.

Cain tudta, hogy az lesz, főleg most, hogy megszabadult Napsugár kisasszonytól.

– Már elnézést!

Julia Padden a bérház előcsarnokában állt, és elámult, hogy a szomszédja épp úgy lopja el az újságját, hogy ő ott áll előtte. Kezét a derekára tette, és mindkét ívelt szemöldökét felvonva meredt a férfira.

Cain Maddox elégedetlenkedve fordult felé, újsággal a kezében. Szinte biztos, hogy ő a legellenszenvebb ember, akivel valaha is találkozott. Megpróbált barátkozni, de a férfi üzenete egyértelmű volt. Még a kutyájának is jobb a modora, mint neki.

– Úgy vélem, az az újság az enyém. – A lakása száma egyértelműen ott virított vastag, fekete filctollal írt betűkkel a műanyag csomagoláson. – Ez nem egy ártatlan tévedés. Cain valamiért módfelett nem szívelte őt. Annyi baj legyen, ezen túl tudja magát tenni, de azt nem fogja hagyni, hogy azt csináljon vele, amit akar, és főleg nem fogja tétlenül nézni, hogy lop tőle.

A lány hangjára Cain felnézett.

Julia felpaprikázva és nem kicsit bosszúsan nyújtotta a férfi felé a tenyerét.

– Az újságomat, légy szíves!

Megrökönyödésére Cain habozott. Na, ne már! Rajtakapta elkövetés közben, és még van képe pófákat vágni? Mennyire tipikus! Nem elég, hogy nem hajlandó azonnal visszaadni az újságot, még annyi illendőség sincs benne, hogy legalább egy kis bűntudatot tessen. Egy dologban biztos volt: a fickónak aztán van bőr a képén.

– Valaki elvette az enyémet – magyarázta a férfi, mintha ez mentség lenne arra, hogy el akarja lopni az övét. – Vedd el valaki másét. Gyakorlatilag mindegy, melyik, nem?

– Nekem egyáltalán nem mindegy. – Ezt bizonyítandó nyomatékosan közelebb nyújtotta a tenyerét. – Nem fogom elvenni más újságját, te pedig garantáltan nem fogod elvinni az enyémet!

– Jó, rendben! – A férfi a lány tenyerébe csapta a lapot, majd elvette egy másik gyanútlan lakóét.

Julia szája tátva maradt.

– Nem hiszem el, hogy ezt csináltad!

A férfi elhúzta a száját, majd a hóna alá csapta az újságot, és elindult a forgóajtó felé aktatáskával a kézben.

Nem ez volt az első alkalom, hogy eltűnt a reggeli újságja, de most már egyértelműen beazonosította a felelőst. Cain Maddox nem csupán barátságtalan volt, hanem tolvaj is. Elgondolkodott, vajon mit vihetett még el. Ráadásul mindezt így karácsony táján, a szeretet és a jólelkűség idején. Persze a lopás minden időben bűn, de az ünnepekkor egyenesen erkölcsstenlen. Zsémbes szomszédja láthatóan nem fogadta szívébe a karácsony szellemét.

Ez nem lepte meg.

Cain és Julia reggelente gyakran indultak ugyanabban az időben dolgozni. Mivel a lány szerette a reggeleket és alapvetően vidám természetű volt, mindig ragyogó mosollyal és egy barátságos „Jó reggelt!”-tel köszöntötte. A legtöbb, amit erre válaszul kapott, egy kimért biccentés volt. A férfi leginkább oda sem figyelt rá, mintha nem is hallaná, hogy hozzá beszél.

Julia már a buszon hívta fel legjobb barátnőjét, Cammie Nightingale-t, aki Denver külvárosában lakott. Együtt jártak egyetemre. Cammie előtte diplomázott le, amikor Julia anyagi lehetőségei kimerültek, ezért kénytelen volt éjszakai kurzusokat felvenni és teljes munkaidőben dolgozni. Miután látta, mennyi nehézséget okoz a barátainak a diákhitel visszafizetése, úgy döntött, hogy ezt inkább elkerüli. Igen, sokáig tartott, amíg megszerezte a diplomáját kom-

munikációból, és nem, nem találta meg álmai állását sem, de közel járt hozzá, nagyon közel. Továbbá adóssága sem volt. A Macy's áruház egyik boltjában dolgozott, már hét éve.

– Nem fogod elhinni, mi történt ma reggel – kezdte, amint Cammie felvette a telefont. A barátnője férjhez ment, és volt egy kétéves meg egy újszülött kisgyereke.

– Várj egy pillanatot! – felelte Cammie.

Julia olyan ingerült volt, hogy meg sem kérdezte a barátnőjétől, nem zavarja-e. Várnia kellett pár percet, hogy Cammie újra felvegye a kagylót.

– Na, mi újság?

– Az a kiállhatatlan szomszédom, akiről már meséltem neked, egy tolvaj. Megpróbálta ellopni az újságomat.

– Nem mondd!

– Rajtakaptam, és miután visszaköveteltem tőle, elvette valaki másét.

– Micsoda? Te szórakozol velem.

– Nem viccelek. Ráadásul megint undok volt.

Ha jobban belegondolt, rájött, hogy a férfi mindig barátságtalanul viselkedett vele. Az ilyen férfiak voltak azok, akik tönkreteszik az ünnepeket. Julia nem hagyhatta, hogy ő vagy bárki más elrontsa a karácsonyát.

– Arról a fickóról van szó, aki veled szemben lakik a folyosón?

– Pontosan.

Ahogy visszagondolt arra, amit a férfi tett, egy-

re rosszkedvűbb lett. Odáig még rendben van, hogy nem szereti a reggeleket, ezt meg lehet bocsátani. De hogy ellopja az újságját? Ez már aljasság.

– Mit tudsz róla? – kérdezte Cammie.

– Semmit... mármint azonkívül, hogy van egy csodaszép ír szettere, amelyet minden reggel levisz sétálni.

Próbált jó szomszédként viselkedni, de Cain nem törődött vele. Több beszélgetést is kezdeményezett a férfival, hogy aztán az finoman – és később nem is annyira finoman – a tudára adja, nem rajong a báj-csevegésért. Julia pár próbálkozás után beletörődött ebbe.

– Lehet, hogy csak félénk.

Cammie alapvetően nagylelkű volt, mindazonáltal ebben az esetben tévedett. Aki a bűntudat legkisebb jelét sem mutatva képes elvenni más újságját, az nem lehet félős.

– Azt kétlem. Higgy nekem! Cain Maddox nem félénk, és ami még ennél is fontosabb, nem szabad megbízni benne.

– Ezt nem tudhatod.

– Tévedsz. Nekem van ez a képességem, egyfajta hatodik érzék a férfiak terén. És ez a fickó bizony aljas.

Cammie nevetése harsant fel a telefonban.

– Aljas? Ugyan már, Julia!

– Komolyan mondom – jelentette ki a lány nyomatékosan. – Mégis miféle ember lopja el a másik újságját? Nem tudom, mivel sértettem meg, de egyértelműen világossá tette a számomra, hogy inkább

csókolózna egy kígyóval, mint hogy velem megismerkedjen.

Ez jobban zavarta Juliát, mint amennyire be merete volna ismerni. A férfi egészen helyes volt, a maga merev módján. Magasra nőtt – Julia százhatvanöt centi volt, de a férfi majdnem húsz centiméterrel fölé tornyosult.

Fekete haját úgy vágatta, hogy lerítt róla: magasan képzett szakember. Az álla mintha kicsit ferde lett volna, de lehet, hogy ezt csak azért képzelte, mert nem kedvelte. Amennyire emlékezett, nem volt egyetlen nevetőránca sem, csodaszép csokoládébarna szeme viszont igen.

Csak egyszer látta úgy, hogy nem öltöny volt rajta, lent a kutya futtatónál. Akkor farmert és egy dzsekit viselt, amelyen egy biztosítótársaság logóját fedezte fel, amelyről úgy gondolta, valamilyen módon kötődik hozzá.

Még ekkor is úgy tűnt, képtelen lazítani, és távolságtartóan viselkedett mindenkivel.

– Tetszik neked? – kérdezte Cammie.

– Most bizonyára tréfálsz. Dehogysis!

– Na, ezért van, hogy harmincegy évesen sincs komoly kapcsolatod. Mikor teszed végre túl magad Dylanen, Julia?

– Már megint ez?

Juliának nem volt ideje párkapcsolatokra, és egyáltalán nem akart Dylanről beszélni. Már rég túljutott rajta. Csak arról van szó, hogy nincs ideje randizgatni az állása, illetve a templomban meg a Fiúk és

Lányok Klubban végzett önkéntes munkája mellett. Cammie tudta ezt.

És most amúgy is sokkal fontosabb dolgok foglalkoztatták.

A blog. A kihívás.

Két nagyon komoly interjún esett át a Harvestware-nél, egy jó nevű szoftvercégnél, és már csak ketten maradtak versenyben. Mivel a munka a közösségi médiával volt kapcsolatos, a cég arra jutott, hogy megversenyezteti a két jelöltet blogírásban. Aki több követőt gyűjt magának decemberben, az kapja meg az állást.

Julia örömmel elfogadta a kihívást. Sajnos eddig nem járt túl sok sikerrel, minimálisnak nevezhető követőt vonzott csupán. De itt volt az esély, hogy bizonyítson.

– Talán a szomszédod lesz álmaid férfi.

– Hogy Cain Maddox? Hideg ember, Cammie. Te nem láttad. Én igen. Higgy nekem, nem szívesen találkoznál vele egy sikátorban.

Minél többet gondolkodott rajta Julia, annál szilárdabb lett a meggyőződése, miszerint a szomszédja egy kétes erkölcsű személy. Végigfutott a hátán a hideg, amikor maga elé idézte a hűvös pillantását.

Cammie hangosan felnevetett.

– Túl jól működik a fantáziád, drága barátom.

– Lehetséges, de kétlem.

– Julia – mondta neki a barátnője a legnyugodtabb hangján, amivel azt sugallta, hogy a lány túlreagálja a dolgot. – Elvette az újságodat, nem pedig megfenyegetett, hogy élve eltemet egy betonlapba.

- A szeme miatt van. Mintha átlátna az embereken.
- Tudod, milyen a szeme?
- Igen, barna és sötét. Sötét és üres.

Oké, Cammie-nek talán igaza volt. Talán túlzás bü-
nözőként beállítani a férfit, de Julia nem igazán táplált
meleg, barátságos érzelmeket a szomszédja irányában.

– Akkor nem maradt más hátra, meg kell fojtanod –
javasolta Cammie.

Juliának elakadt a szava. Nem akarta elhinni, hogy
a legjobb barátnője ilyesmire célozgat.

– Úgy értem, bele kell fojtanod a kedvességbe –
fejtette ki bővebben Cammie.

– Ennek a srácnak több kell, mint kedvesség. –
Várható volt, hogy lágyszívű barátnője kitalál valami
kedveset és aranyosat.

– Tizenkét nap van karácsonyig – mondta Cammie
egy kis szünet után, lelkesen.

– Igen. És?

– Megvan, Julia! Egy ötletre volt szükséged, ami
odavonzaná az embereket a blogodra. A szomszéd-
dod a tökéletes téma. – Cammie mintha minden
egy szóval egyre jobban fellelkesült volna. – Nem
azt mondtad valamelyik nap, hogy milyen jó lenne
rátalálni valami teljesen elrugaszkodott ötletre?

– Nos, igen, de...

– Ez tökéletes – folytatta Cammie. – Fojtsd bele a
szeretetbe, és a blogodon írd meg az előrehaladást a
következő tizenkét nap során!

Julia nem rajongott az ötletért. Úgy érezte, minél
kevesebbet látja Cain Maddoxot, annál jobb.

– Nem is tudom...

– A visszaszámlálás biztosan felkelti majd a figyelmet a blogod iránt. Csak annyi kell, hogy kedves legyél vele. Te a természetedből fakadóan barátságos és vicces vagy. Ez a srác azt sem fogja tudni, mi történt vele. Aztán az eseményeket dokumentálhatod a blogodon. Hidd el nekem, ezt imádni fogják az olvasók.

– Hallottad egyáltalán, amit eddig meséltem? – emlékeztette Julia. – Most mondom, hogy a kedveség semmilyen hatással sem lesz rá.

– Nem tudhatod, amíg ki nem próbáltad.

Julia az alsó ajkába mélyesztette a fogát, miközben a jól fizetett állásról szőtt vágyai kavarogtak a fejében. Talán pont erre van szüksége, hogy követőket szerezzen, és ezzel megmutathatja kommunikációs és szövegírói tehetségét is.

– Szerintem az embereket érdekli a karácsonyi dekorációról szóló blogom.

– Julia, tudod te, hányan blogolnak házi készítésű karácsonyfadíszekről? Te nem vagy Martha Stewart. Kell valami új és izgalmas. Egy olyan téma, ami vonzza az érdeklődőket, valami más, és lássuk be, a koszorúkészítés nem ilyen.

Minden bizonnyal lettek volna jobb módszerek a verseny megnyerésére. Nem lesz egyszerű kedvesnek lenni valakivel, akit nem kedvel. Ráadásul erősen kétkedett abban, hogy bármilyen eredményre vezetne a dolog. A férfi idegesítő, utálatos és csökönyös.

– Nem mondasz semmit – szakította félbe Cammie

a gondolatmenetét. – Ami, ahogy tapasztaltam, jó jel nálad. Fontolóra vetted, igaz?

Julia az ajkához szorította a mutatóját.

– Talán megér egy próbát – szólalt meg –, kedvesébe fojtani.

– Totálisan! És lehetne a blogod címe az, hogy *Tizenkét nap karácsonyig*.

Julia igazából nem volt meggyőződve arról, hogy ez működik majd.

Cammie-nek azonban nem voltak kétségei.

– Egész mozgalom fejlődhet ki belőle.

– Még meggondolom.

– Helyes. Most mennem kell. Scottie megint macskakaját eszik.

Julia elmosolyodott, ahogy lerakta a telefont, és maga elé képzelte a kisgyereket, amint buzgón tömi magába a macskakaját, miközben az anyja nem figyel oda telefonálás közben. Cammie igazi ötletelő volt, és Julia örült a barátja tanácsainak.

A lényeg: Julia nem tudta, meddig bírja még a Macy's férfiruhaosztályán. Az ünnepekkor volt a legnehezebb. Sokat kellett túlóráznia, fekete péntek hajnalán is dolgozott, így nem repülhetett haza hálaadásra.

Arra sem volt lehetősége, hogy a karácsonyt a családjával töltsse. A szülei boldogan kifizették volna neki a repülőjegyet, de harmincegy évesen Julia nem akart anyagilag rájuk támaszkodni. Ezenkívül kötelezettségei is voltak.

A templom zongoristájaként ő kísérte a kórust. Ennek a tehetséges csapatnak volt pár karácsonyi

fellépése, amelyek közül az utolsó pont a következő hétvégére esett. Örült, hogy a főnöke beleegyezett abba, hogy ennek megfelelően alakíthassa a munkarendjét. És akkor ott volt még a Fiúk és Lányok Klub ünnepi előadásában vállalt önkéntes munkája.

A busz tovább araszolt, az ő fejében pedig kavargtak az ötletek. Julia kibámult az ablakon, hogy megcsodálhassa a fényeket meg a kirakatokat a rövid út során, Seattle belvárosának szívébe. Tényleg szerette a karácsonyt. Egy különleges időszaka volt ez az évnek.

Talán kigyógyíthatja a durva modorából Cain Maddoxot egy kis extra adag kedvességgel. Jó próbája lesz ez a kedvesség erejének. Ráadásul nem kellene a posztok témáin görcsölnie. Elég csak megírnia az eredményeket. Az semmiség.

De a túlzott lelkesedés már gyakran keverte bajba, így Julia úgy döntött, átrágja még ezt, mielőtt meghozza a végső döntését.